

Κώστας Βουλαζέρης

**ΕΝΑ ΤΡΕΝΟ
ΜΕ
ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ**

• ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΡΥΜΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΣΥΜΠΛΗΝ

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](#).

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

1.

Η Ιωάννα τουφέκιζε ένα λαστιχένιο σκιάχτρο στο πέρας του βαγονιού. Η Έλεν λίμαρε τα νύχια της, καθισμένη λίγο παραδίπλα, πάνω σ'ένα κιβώτιο γεμάτο μπότες.

«Δεν τ'αντέχω άλλο αυτό το πράμα...!» είπε η Ιωάννα, κλείνοντας το ένα μάτι, φέρνοντας το τουφέκι στο ύψος του ώμου, και σημαδεύοντας.

«Ποιο πράμα;»

«Να μη θυμάμαι.»

«Τι σ'ανησυχεί;» είπε η Έλεν. «Καμια μας δε θυμάται τίποτα.»

Η Ιωάννα κατέβασε το όπλο της και την κοίταξε. «Και το βρίσκεις αυτό φυσιολογικό;»

Η Έλεν ανασήκωσε τους ώμους, αμίλητη, συνεχίζοντας να λιμάρει τα νύχια της.

«Το βρίσκεις φυσιολογικό που όλες μιλάμε την ίδια γλώσσα;» συνέχισε η Ιωάννα.

«Γιατί να μη μιλάμε την ίδια γλώσσα;» αντερώτησε η Έλεν, μορφάζοντας αδιάφορα.

«Με συγχωρείς, αλλά...» Η Ιωάννα διέκοψε τα λόγια της, κουνώντας το κεφάλι. Ύψωσε, πάλι, το τουφέκι, έκλεισε το ένα μάτι, και σημάδεψε το λαστιχένιο σκιάχτρο. Βαριαναστέναξε. «Δεν έχουμε ούτε καν το ίδιο χρώμα. Εσύ είσαι μαύρη—»

«Δεν είμαι μαύρη ακριβώς. Η Μαγδαληνή είναι πιο μαύρη από μένα· είναι τελείως μαύρη. Εγώ είμαι, απλά, καφέ.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ιωάννα. «Εσύ είσαι, όντως, καφέ. Και η Νικίτα είναι κόκκινη, κι εγώ λευκή.»

«Δεν είσαι λευκή· είσαι ροζ. Η Αστερόπη είναι, πραγματικά, λευκή.»

«Όπως και νάχει...» Η Ιωάννα πάτησε τη σκανδάλη, σπάζοντας το γυάλινο δεξί μάτι του λαστιχένιου σκιάχτρου.

«Γουάου...!» έκανε η Έλεν, χαμογελώντας. «Ποτέ δεν το έχω πετύχει σε κανένα μάτι.»

«Με σοκάρεις,» είπε η Ιωάννα, αλλάζοντας το γεμιστήρα. «Είναι εύκολο.» Ύψωσε το τουφέκι, σημαδεύοντας πάλι. «Αλλά, τέλος πάντων, όπως έλεγα, είμαστε πολύ διαφορετικές. Η μία είναι άσπρη, η άλλη μαύρη, η άλλη τελείως μαύρη, η άλλη κόκκινη, η άλλη γαλανή... Πώς είναι δυνατόν να μιλάμε την ίδια γλώσσα;»

«Δεν ξέρω γιατί το βρίσκεις τόσο παράξενο... αν και ίσως να είναι... λίγο.»

«Κι από πού έρχονται οι καινούργιες; Απλά, κάποια στιγμή, τις βρίσκουμε σ'ένα βαγόνι, κι ούτε κι οι ίδιες δεν ξέρουν από πού ήρθαν. Οι μάγισσες, όμως, νομίζω ότι γνωρίζουν, Έλεν· αλλά δε λένε...» Άρχισε να ρίχνει στο σκιάχτρο, τη μια ριπή μετά την άλλη.

«Μην τα σκέφτεσαι τόσο πολύ,» πρότεινε η Έλεν, όταν η Ιωάννα έπαψε να πυροβολεί. «Θα πηδήξεις.»

«Δε θα πηδήξω.»

«Κι η Χριστίνα τα ίδια έλεγε, αλλά πήδηξε. Την είδαμε να γίνεται κομμάτια· το θυμάσαι.»

«Δεν το βλέπω έτσι το πράγμα εγώ,» επέμεινε η Ιωάννα, και πάτησε τη σκανδάλη ακόμα μία φορά, αστοχώντας τελείως το σκιάχτρο· η προσοχή της είχε αποσπαστεί. «Επιπλέον, δεν έχεις παρατηρήσει ότι ποτέ δεν εμφανίζονται άντρες στο τρένο; Γιατί;»

«Ναι, θα ήταν ενδιαφέρον να παρουσιαζόταν και κάνας άντρας, πού και πού...»

Η Ιωάννα άρχισε να ρίχνει στο σκιάχτρο, μέχρι που ο γεμιστήρας της τελείωσε και τον αντικατέστησε με καινούργιο. «Τον ονειρεύομαι, μερικές φορές...»

«Ποιον;»

«Δεν ξέρω· έναν τύπο. Νομίζω ότι τον γνωρίζω. Αλλά δε θυμάμαι από πού.» Σημάδεψε και έριξε, σπάζοντας το αριστερό μάτι του σκιάχτρου.

«Παράξενο,» είπε η Έλεν. «Εγώ δεν ονειρεύομαι κανέναν. Ούτε έχω ακούσει καμια άλλη να το λέει αυτό –ότι ονειρεύεται κάποιον, δηλαδή.»

«Ίσως να μη θέλουν να το πούνε.»

«Ίσως, αλλά δεν το νομίζω.»

Η Ιωάννα άφησε το όπλο της παραδίπλα και στράφηκε να την κοιτάξει. «Πρέπει να μιλήσουμε στις μάγισσες κάποια στιγμή. Και εννοώ να μιλήσουμε *σοβαρά*.»

«Ξεκόλλα· δε θα μας πουν. Μπορεί κι αυτές να μην ξέρουν τι ακριβώς συμβαίνει· μπορεί κι αυτές να μη θυμούνται.»

«Είναι, όμως, οι μόνες που *ίσως* να ξέρουν κάτι. Άλλωστε, εκείνες είναι που διατηρούν την ενέργεια του τρένου.»

Η Έλεν αναποδογύρισε τα μάτια, παύοντας να λιμάρει τα νύχια της. Σηκώθηκε από το κιβώτιο και είπε: «Μην το σκαλίζεις. Πάμε να ρίξουμε καμια ματιά έξω.»

2.

Η Ιωάννα και η Έλεν στάθηκαν μπροστά απ'το μεγάλο, παραλληλόγραμμο παράθυρο ενός βαγονιού-καθιστικού. Απέξω μπορούσαν να δουν ένα απέραντο λιβάδι, γεμάτο βόδια και πτηνά. Τα πτηνά είχαν διάφορα μεγέθη, χρώματα, και σχήματα· άλλα διέθεταν μεγάλες φτερούγες άλλα μικρές, άλλα μακριά πόδια άλλα κοντά. Ορισμένα από αυτά κάθονταν κι επάνω στα βόδια, τα οποία φαίνονταν εξαιρετικά ήρεμα.

«Και είμαστε όλες οπλισμένες με τον ίδιο τρόπο...» μουρμούρισε η Ιωάννα.

«Τι;»

«Όσες είμαστε εδώ, και όσες έρχονται, έχουμε όλες ένα τουφέκι στον ώμο κι ένα ξιφίδιο στη μέση. Είναι σα να ανήκουμε σε κάποιο ειδικό τάγμα, ή τίποτα τέτοιο.»

«Τι είναι το ειδικό τάγμα;» ρώτησε η Έλεν, ανοίγοντας το τζάμι του παραθύρου, για να μπει καθαρός αέρας στο βαγόνι.

«Δε θυμάμαι.»

«Ούτε κι εγώ. Οπότε, μην αναφέρεσαι σε κάτι που καμια μας δε γνωρίζει. Θες τσιγάρο;» Τράβηξε ένα τσιγάρο απ'την τσέπη της.

«Ναι.» Η Ιωάννα το πήρε, έβγαλε τον αργυρό της αναπήρα, και το άναψε. Φύσηξε καπνό προς τα βόδια, αλλά ο αέρας του τρένου τον παρέσυρε.

Μουσουουουου, έκανε ένα βόδι, και άλλα δύο το μιμήθηκαν.

«Η μάρκα με το δελφίни είναι, ε;» είπε η Ιωάννα, καπνίζοντας.

«Ναι,» απάντησε η Έλεν, ανάβοντας κι εκείνη ένα τσιγάρο.

«Μ'αρέσει καλύτερα η Τίγρης. Όχι πως κι αυτά είναι άσχημα, αλλά η Τίγρης μ'αρέσει καλύτερα.» Σταύρωσε τους πήχεις της στην άκρη του παραθύρου.

«Όλο υπαρξιακές ανησυχίες είσαι...» σχολίασε η Έλεν.

Η Ιωάννα γέλασε. «Και δε σου είπα το καλύτερο ακόμα: Από πού μας έρχονται τα τσιγάρα κι όλα τ'άλλα πράγματα που έχουμε εδώ μέσα; Μπορείς ν'απαντήσεις σ'αυτό;»

«Το ξέρεις ότι δε μπορώ. Ίσως οι μάγισσες να τα φέρνουν.»

«Μα, ούτε οι μάγισσες βγαίνουν από το τρένο. Το τρένο ποτέ δε σταματά.»

«Ίσως να μη χρειάζεται να βγουν από το τρένο,» υπέθεσε η Έλεν.

«Είδες, λοιπόν, που σου λέω; Πρέπει να τους μιλήσουμε σοβαρά, επιτέλους.»

«Χέστο· δεν έχει νόημα.»

Το τρένο πλησίασε κάτι βουνά, που πριν από λίγο φαίνονταν στο βάθος του ορίζοντα. Οι ράγες του, ως συνήθως, εμφανίζονταν την τελευταία στιγμή· εκεί πού νόμιζες ότι θα εκτροχιαζόταν, κυλούσε, πάλι, ομαλά. Και τώρα, η Ιωάννα και η Έλεν έβλεπαν ότι το μεταφορικό τους μέσο τις οδηγούσε –αυτές και όλες τις υπόλοιπες γυναίκες που βρίσκονται εδώ μέσα– προς μια σκοτεινή σήραγγα.

«Και οι ράγες δεν είναι παράξενο έτσι όπως παρουσιάζονται, σα να τις γεννάει ο αέρας;»

«Άστο, πια, ρε Ιωάννα!» μούγκρισε η Έλεν, κλείνοντας το παράθυρο, γιατί, όταν έμπαιναν σε σήραγγα, ποτέ δεν ήξερες τι μπορεί να πεταγόταν μέσα στο τρένο. «Αφού το βλέπεις, δε βγαίνει άκρη.»

Μπήκαν στη σήραγγα, και τα πάντα σκοτεινίασαν.

Η Ιωάννα μπορούσε να δει μονάχα την καύτρα του τσιγάρου της Έλεν, και η Έλεν μπορούσε να δει μονάχα την καύτρα του τσιγάρου της Ιωάννας.

«Θάρθεις μαζί μου, να ρωτήσουμε τις μάγισσες;»

«Όχι.»

«Γιατί, ρε; Τι έχεις να χάσεις;»

«Οι γνώσεις που έχουν οι μάγισσες είναι κι αυτές περιορισμένες,» είπε η Έλεν· «είμαι βέβαιη.»

«Ίσως, όμως, να μπορέσουμε να συνδυάσουμε τις γνώσεις μας –τις δικές τους με τις δικές μας– και να βγάλουμε κάτι.»

«Αμφιβάλλω ότι έχουμε κάποια γνώση που δεν έχουν ήδη εκείνες.»

«Είσαι απελπιστική!...» είπε η Ιωάννα, πετώντας το τελειωμένο τσιγάρο της στο πάτωμα και πατώντας το, με τη δεξιά της μπότα.

3.

Η δολοφονία έγινε αφότου πέρασαν τη σήραγγα και βγήκαν σ' ένα βαλτώδες μέρος, όπου, φυσικά, το τρένο δεν είχε κανένα πρόβλημα να συνεχίζει την πορεία του, καθώς ράγες εξακολουθούσαν να παρουσιάζονται.

«Ιωάννα! Έλεν!»

Οι δύο γυναίκες στράφηκαν, για να δουν την ολόλευκη Ανταρλίδα να έρχεται, βιαστικά, με το τουφέκι της ανά χείρας.

«Τι είναι, Ανταρλίδα;» ρώτησε η Έλεν. «Είσαι κατάχλομη –εννοώ, πιο πολύ απ' ό,τι κανονικά.»

«Ελάτε μαζί μου, να δείτε. Δεν ακούσατε τίποτα εδώ;»

«Όχι.» είπε η Ιωάννα· «τι θάπρεπε ν' ακούσουμε;»

«Καμία φωνή; Κανέναν γδούπο;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

Η Ιωάννα κούνησε το κεφάλι, ενώ η Έλεν ανασήκωσε τους ώμους, λέγοντας «Όχι».

Η Ανταρλίδα τούς έκανε νόημα να την ακολουθήσουν, κι εκείνες υπάκουσαν, παραξενεμένες.

Σε λίγο, βρέθηκαν σ' ένα βαγόνι όπου ήταν συγκεντρωμένες και οι υπόλοιπες δεκατρείς γυναίκες του τρένου (χωρίς να υπολογίζει κανείς τις μάγισσες, φυσικά), καθώς επίσης και οι δύο καινούργιες, οι οποίες είχαν έρθει μόλις χτες – η Αθηνά, που είχε δέρμα μαύρο σαν την πίσσα και μαλλιά πορφυρά σαν τη φωτιά, και η Τζαρντίν, που το δικό της δέρμα ήταν γαλάζιο και τα μαλλιά της πράσινα και κοντοκουρεμένα. Έτσι, στο βαγόνι βρίσκονταν, συνολικά, δεκαοκτώ ζωντανές γυναίκες και μία νεκρή, ξαπλωμένη ανάμεσά τους. Αυτή η νεκρή, όμως, δεν ήταν οποιαδήποτε· ήταν η μάγισσα Φίρκα'ταρ. Κειτόταν μπρούμυτα, με το αριστερό της χέρι κοντά στο λαιμό της, και μια κηλίδα αίματος απλωνόταν κάτω απ' το κεφάλι της.

«Σίγουρα, δεν είναι ζωντανή;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Έτσι... έτσι φαίνεται,» αποκρίθηκε η Νίκη, που είχε παρόμοιο δέρμα με εκείνη.

«Καμια σας δεν την άγγιξε;» έκανε η Ιωάννα.

«Μόλις τώρα τη βρήκαμε,» εξήγησε η Ανταρλίδα.

Η Ιωάννα γονάτισε στο ένα γόνατο, καθώς η Έλεν άναβε άλλο ένα τσιγάρο. Γύρισε τη Φίρκα'ταρ ανάσκελα και κοίταξε το λαιμό της. Όπως το περίμενε, υπήρχε ένα κόψιμο εκεί· ή, μάλλον, όχι... όχι ακριβώς *κόψιμο*.

«Σα δάγκωμα είναι...» μουρμούρισε, συνοφρυωμένη. Έψαξε για το σφυγμό της μάγισσας. Δεν τον εντόπισε πουθενά.

Η Ιωάννα ύψωσε το βλέμμα, κοιτάζοντας τις γυναίκες που είχαν σχηματίσει κύκλο γύρω από εκείνη και τη νεκρή. «Ποια... ποια τη βρήκε πρώτη;»

«Εγώ,» αποκρίθηκε η Νίκη. «Κι αμέσως, ειδοποίησα.»

«Κάτι πρέπει να έχει εισβάλει στο τρένο,» είπε η Ανταρλίδα. «Κάποιο επικίνδυνο πλάσμα...» Η φωνή της έτρεμε ελαφρώς.

«Είναι πολύ πιθανό,» συμφώνησε η Έλεν, φυσώντας καπνό.

«Να το πούμε στις άλλες μάγισσες,» πρότεινε η Αθηνά. «Ίσως να σκοτώνει μόνο μάγισσες αυτό το πράγμα. Ίσως να βρίσκονται όλες τους σε κίνδυνο!»

Η Ιωάννα ένευσε και ορθώθηκε. «Οι μισές, στο κεντρικό βαγόνι. Οι άλλες μισές θα πάμε να βρούμε την Άνμα'ταρ και τη Ραμίνα'ταρ.»

Καμία δε διαφώνησε, κι έτσι χωρίστηκαν. Η Ιωάννα, η Αθηνά, η Τζαρντίν, η Νίκη, και άλλες πέντε άρχισαν να ψάχνουν για τις δύο μάγισσες που δε δούλευαν τώρα, ενώ η Έλεν, η Ανταρλίδα, και οι υπόλοιπες κατευθύνθηκαν ολοταχώς προς το κεντρικό βαγόνι.

4.

Δεν έπρεπε να είχα έρθει, αλλά πού αλλού να πήγαινα;... Το καταραμένο τέρας! Όπου κι αν έτρεχα θα με ξέσκιζε... μα εδώ... ούτε που του πέρασε απ'το μυαλό...

Τώρα, όμως, τι γίνεται; Έφυγα από τον έναν κίνδυνο και πήγα στον άλλο. Θα παγώσω ζωντανή...

Βρείτε με, σας παρακαλώ! Τι στους θεούς κάνετε;

Πόση ώρα περιμένω; Πόση ώρα, από τότε που ήρθε αυτό το πράγμα καταπάνω μου; Τι δαίμονας του σκοταδιού ήταν;

...Τι κρύο...

5.

Η Έλεν άνοιξε, απότομα, την πόρτα, κάνοντάς τη να κοπανήσει στο τοίχωμα του κεντρικού βαγονιού. Ο χώρος στον οποίο βρέθηκε ήταν, όπως συνήθως, λουσμένος στην πράσινη ακτινοβολία της Μαγγανείας Κινήσεως, η οποία προερχόταν από τον διάπυρο λάκκο στο κέντρο. Γύρω από τον λάκκο ήταν τρεις ψηλές πολυθρόνες, κι επάνω τους κάθονταν οι τρεις μάγισσες, διατηρώντας το ξόρκι. Είχαν τα μάτια τους κλειστά και τους πήγεις τους σταυρωμένους εμπρός τους, έτσι ώστε το δεξί χέρι ν'ακουμπά στον αριστερό ώμο και το αριστερό χέρι στον δεξή.

Ο θόρυβος τις ανησύχησε και τα βλέφαρά τους άνοιξαν. Όλες τους στράφηκαν στην Έλεν και τις άλλες, καθώς εισέβαλλαν στο δωμάτιο.

«Ένα πλάσμα,» εξήγησε η Έλεν. «Έχει μπει στο τρένο. Σκότωσε τη Φίρκα'ταρ. Φοβηθήκαμε ότι ίσως να ερχόταν κι εδώ, για εσάς.»

Το τρένο τραντάχτηκε, καθώς οι μάγισσες αποσυντονίστηκαν από τούτα τα μαντάτα. Ύστερα, όμως, έκλεισαν τα μάτια και το μεταφορικό τους μέσο συνέχισε, πάλι, να κυλά ομαλά.

«Τι πλάσμα;» ρώτησε η Θάρφι'ταρ.

«Δεν ξέρουμε ακόμα,» απάντησε η Έλεν. «Δεν το έχουμε βρει. Αλλά ψάχνουμε γι' αυτό.»

«Η Φίρκα'ταρ είχε ένα δάγκωμα στο λαιμό,» πρόσθεσε η Ανταρλίδα, ελπίζοντας ότι τούτο ίσως να έλεγε κάτι στις μάγισσες.

Η Θάρφι'ταρ, όμως, αποκρίθηκε μόνο: «Προστατέψτε την Άνμα'ταρ και τη Ραμίνα'ταρ. Αν πεθάνουν, τότε θα χαθούμε. Η διατήρηση της Μαγγανείας Κινήσεως μάς απομυζεί τη δύναμη· χρειάζεται να είμαστε έξι, πάντα, για ν' αλλάζουμε βάρδιες.»

«Μα... ήδη μία από σας είναι νεκρή,» είπε η Έλεν. «Άρα, είστε πέντε, τώρα. Τι σημαίνει αυτό;»

«Σημαίνει ότι... ότι θα δυσκολευτούμε πολύ,» απάντησε η Θάρφι'ταρ.

«Δεν υπάρχει τρόπος να... αντικατασταθεί, κάπως, η Φίρκα'ταρ;» ρώτησε η Ανταρλίδα.

«Δεν ξέρω. Δε νομίζω.»

Η Έλεν θυμήθηκε τα υπαρξιακά προβλήματα της Ιωάννας, και αναρωτήθηκε τι ερώτηση θα έκανε εκείνη, αν βρισκόταν, τώρα, εδώ...

6.

Η Ραμίνα'ταρ – μια παχουλή γυναίκα, λευκού χρώματος (λευκού όπως ήταν η Ιωάννα λευκή, όχι όπως η Ανταρλίδα), με ξανθά μαλλιά– βρισκόταν στο βαγόκι όπου πήγαινε πάντα όταν δε δούλευε, το οποίο ήταν γεμάτο από τους πίνακές της. Όταν η Ιωάννα μπήκε, χωρίς να χτυπήσει, η μάγισσα στεκόταν μπροστά σε ένα καβαλέτο

και ζωγράφιζε, έχοντας ένα πινέλο στο ένα χέρι και μια παλέτα στο άλλο. Στράφηκε, ξαφνιασμένη και θυμωμένη.

«Με συγχωρείς, Ραμίνα,» είπε η Ιωάννα. «Νόμιζα ότι πιθανώς να βρισκόσουν σε κίνδυνο.» Βάδισε μες στο δωμάτιο, ενώ η Τζαρντίν στάθηκε στο κατώφλι, κάνοντας νόημα στις άλλες να μείνουν πίσω. «Η Φίρκα'ταρ είναι νεκρή.»

Τα μάτια της μάγισσας γούρλωσαν. «Πώς πέθανε;»

«Κάτι τη σκότωσε. Τη δάγκωσε στο λαιμό της.»

«Θεοί...! Δε θα μπορούμε να συνεχίσουμε τη Μαγγανεία Κινήσεως. Πρέπει να είμαστε έξι, για ν'αλλάζουμε βάρδιες.»

«Ίσως, τότε, θα έπρεπε να σταματήσει το τρένο, για λίγο, ώστε να βρείτε άλλη μάγισσα,» είπε η Ιωάννα, σκεπτόμενη ότι ήταν καιρός, επιτέλους, να μάθουν τι συνέβαινε μέσα σε τούτο το μεταφορικό μέσο.

Η Ραμίνα κούνησε το κεφάλι. «Δε... δε γίνεται αυτό. Δεν ξέρουμε πώς να το κάνουμε.»

Γιατί δε σε πιστεύω; σκέφτηκε η Ιωάννα. «Τέλος πάντων· πρέπει, τώρα, να βρούμε και την Άνμα'ταρ—»

«Θα έρθω μαζί σας,» δήλωσε η Ραμίνα.

Η Ιωάννα ένευσε, και βγήκαν από το δωμάτιο, καθώς η γαλανή Τζαρντίν τούς έκανε χώρο για να περάσουν. Η μάγισσα έριξε μια ματιά στην Αθηνά, και συνοφρυώθηκε, προς στιγμή.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε η νεόφερτη μαυρόδερμη γυναίκα.

«Όχι, τίποτα...» είπε η Ραμίνα. «Σαν... Πάμε να βρούμε την Άνμα. Μην καθόμαστε άλλο.»

Ξεκίνησαν να ψάχνουν το τρένο, απ'άκρη σ'άκρη, και σε όλα τα βαγόνια· αλλά, όσο κι αν το έψαξαν, πουθενά δε βρήκαν την Άνμα'ταρ, ούτε κανένα επικίνδυνο πλάσμα.

«Δεν είναι δυνατόν...» μουρμούριζε η Ραμίνα, κάθε φορά που άνοιγαν ακόμα ένα άδειο βαγόνι. «Κάπου εδώ θα είναι· κάπου εδώ...»

Στο τέλος, συγκεντρώθηκαν στο κεντρικό βαγόνι του τρένου και ανέφεραν ό,τι είχαν βρει —δηλαδή, τίποτα. Είχαν περάσει άλλη μια φορά από εδώ, ενώ ερευνούσαν, έτσι οι τρεις μάγισσες που

διατηρούσαν τη Μαγγανεία Κινήσεως είχαν ήδη δει ότι η Ραμίνα'ταρ ήταν ζωντανή, αρτιμελής, και υγιής. Ωστόσο, το γεγονός ότι μία μόνο μάγισσα από τις τρεις που ξεκουράζονταν είχε απομείνει δεν ήταν καθόλου καλό, όπως όλες τους, μάγισσες και μη, αντιλαμβάνονταν.

«Μη μας μιλάτε άλλο!» είπε η Θάρφι'ταρ. «Πρέπει να κρατήσουμε τη δύναμή μας όσο περισσότερο μπορούμε. Βρείτε μια λύση!» Πανικός χρωμάτιζε τη φωνή της.

«Δεν υπάρχει λύση...» ψιθύρισε η Ραμίνα'ταρ. «Το τρένο θα πάψει να κινείται.»

«Κι αν πάψει να κινείται, τι θα συμβεί;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Θα πεθάνουμε, ανόητη!» γρύλισε η μάγισσα.

«Πώς το ξέρεις; Ίσως, απλά, να σταματήσει, και να βγούμε.»

«Όχι. Αν το ξόρκι δεν διατηρείται, θα πεθάνουμε.»

«Πώς το ξέρεις;» επέμεινε η Ιωάννα. «Ποιος σ'το είπε;»

«Το ξέρω.»

«Από πού;»

«Πάψε να κάνεις ηλίθιες ερωτήσεις! Το ξέρω!»

«Γιατί δε μας λέτε τι συμβαίνει;» απαίτησε η Ιωάννα. «Ακόμα και τώρα, που η κατάσταση είναι τόσο κρίσιμη, μας κρατάτε στο σκοτάδι –γιατί;»

«Ποτέ δε σας κρύψαμε τίποτα—»

Η Ιωάννα τράβηξε το ξιφίδιο απ'τη ζώνη της, άρπαξε τη Ραμίνα'ταρ απ'τα μαλλιά, και την κόλλησε στον τοίχο του βαγονιού, βάζοντας τη λεπίδα στο λαιμό της μάγισσας.

«Ήρθε η ώρα να πούμε την αλήθεια!» σφύριξε.

«Ιωάννα!» Η Έλεν την τράβηξε πίσω, απομακρύνοντάς την απ'τη Ραμίνα.

Η μάγισσα κοίταξε την Ιωάννα με οργισμένα, κοκκινισμένα μάτια· το στόμα της ήταν μια λεπτή γραμμή θυμού, και οι ρυτίδες στο πρόσωπό της είχαν, ξαφνικά, πολλαπλασιαστεί. «Πώς σου πέρασε η ιδέα ότι σας κρύβουμε κάτι;» φώναξε, σχεδόν υστερικά. «Ο,τι ξέρετε ξέρουμε! Ούτε εμείς θυμόμαστε γιατί είμαστε εδώ! Γνωρίζουμε, όμως, ότι πρέπει να διατηρούμε τη Μαγγανεία Κινήσεως! Δεν το

καταλαβαίνεις αυτό, ανόητη; Πρέπει! Αν το τρένο πάψει να έχει δύναμη, θα γίνουμε κομμάτια!»

«Θα πρότεινα να ηρεμήσετε και να σκεφτείτε το πρόβλημα πολύ προσεκτικά,» είπε η Θάρφι'ταρ, έχοντας τα μάτια κλειστά και προσπαθώντας, φανερά, να ασκήσει αυτοκυριαρχία. «Αφήστε εδώ μερικές φρουρούς, και οι υπόλοιπες ερευνήστε, πάλι, το τρένο.»

«Το ερευνήσαμε,» είπε η Ανταρλίδα. «Αν το ερευνήσουμε ξανά, τι άλλο μπορεί να βρούμε;»

«Δεν ξέρω τι μπορεί να βρείτε,» αποκρίθηκε η Θάρφι'ταρ. «Πρέπει να βρείτε κάτι, πάντως! Βρείτε, τουλάχιστον, την Άνμα'ταρ. Αν είμαστε πέντε, έχουμε κάποιες πιθανότητες επιβίωσης. Αν είμαστε τέσσερις, όπως τώρα, δεν έχουμε καμία πιθανότητα επιβίωσης.»

7.

Η Ιωάννα είπε στη Νίκη ότι ήθελε να της μιλήσει, και οι δύο γυναίκες απομακρύνθηκαν από τις υπόλοιπες· αλλά η Έλεν τις ακολούθησε και ρώτησε αν θα μπορούσε να έρθει κι εκείνη. Η Ιωάννα αποκρίθηκε ναι· έτσι, ενώ οι άλλες –όσες δεν είχαν μείνει να φρουρούν τις μάγισσες– σκορπίζονταν στο τρένο, για να το ερευνήσουν ακόμα μία φορά, η Ιωάννα, η Έλεν, και η Νίκη πήγαν στο βαγόνι-καθιστικό με το μεγάλο παράθυρο, απ'όπου μπορούσαν, τώρα, να δουν τον βάλτο που διέσχιζαν. Το μέρος ήταν γεμάτο με λιμνάζοντα νερά και λασπώδεις νησίδες, ενώ δέντρα φύτρωναν σε ακανόνιστα σημεία και μια αραιή ομίχλη πλανιόταν παντού.

Η Έλεν έδωσετσιγάρο στις άλλες δύο και άναψε ένα για τον εαυτό της.

«Τι είδες ακριβώς, όταν βρήκες τη Φίρκα'ταρ νεκρή;» ρώτησε η Ιωάννα τη Νίκη, βγάζοντας τον αναπτήρα της απ'την τσέπη του παντελονιού της κι ανάβοντας τοτσιγάρο.

«Τι εννοείς; Είδα τη μάγισσα, έτσι μπρούμυτα, όπως την είδατε κι εσείς. Δεν την πείραξα καθόλου,» είπε, επιστρέφοντας το δικό τηςτσιγάρο στην Έλεν. Προφανώς, δεν είχε όρεξη για κάπνισμα.

«Εκτός απ' αυτό, είδες τίποτ' άλλο;»

«Μέσα στο βαγόني;»

«Μέσα, έξω, οπουδήποτε. Κάτι το ύποπτο.»

Η Νίκη σούφρωσε τα χείλη. «Είδα την Αθηνά να έρχεται από εκείνη την κατεύθυνση.»

«Την Αθηνά, ε; Και δε σου είπε τίποτα; Δεν πρόσεξε ότι η μάγισσα ήταν νεκρή;»

«Μάλλον, δε θα ήταν νεκρή ακόμα. Κι επιπλέον, αυτό δεν έγινε αμέσως πιο πριν...»

«Στάσου λίγο, γιατί με μπερδεψες,» είπε η Ιωάννα. «Πότε ακριβώς είδες την Αθηνά να έρχεται;»

«Τρία... πέντε λεπτά πριν. Πέντε το πολύ.»

«Κι εσύ γιατί πήγες, μετά, στο βαγόني του φόνου;»

«Εκεί κοιμάμαι, Ιωάννα. Ήμουνα ζαλισμένη και ήθελα να ξαπλώσω λίγο.»

«Τι έκανες πριν;»

«Μισό λεπτό! Υποπτεύεσαι ότι εγώ τη σκότωσα;»

«Φυσικά και όχι. Απλά, σε ρωτάω. Τι έκανες πριν πας στο βαγόني;»

«Έπαιζα σκάκι με τη Φοία.»

«Αχά...» Η Ιωάννα πήρε μια γερή τζούρα απ' το τσιγάρο της, μισοκλείνοντας το ένα μάτι, καθώς προσπαθούσε να φανταστεί τη σκηνή. Φύσηξε καπνό. «Έπαιζες, λοιπόν, σκάκι με τη Φοία και, αφού τελειώσατε, σηκώθηκες να πας στο βαγόني, για να κοιμηθείς. Καθοδόν, συνάντησες την Αθηνά να έρχεται από εκεί.»

«Όχι ακριβώς. Η Αθηνά ήρθε ενώ ακόμα έπαιζα σκάκι.»

«Δε νομίζω η Αθηνά να τη σκότωσε,» είπε η Έλεν στην Ιωάννα. «Κάτι δάγκωσε τη Φίρκα στο λαιμό, και, σίγουρα, αυτό το κάτι δεν ήταν μία από εμάς. Πρέπει να ήταν κάποιο πλάσμα που εισέβαλε στο τρένο.»

«Και μετά, τι έγινε; Πού πήγε;»

Η Έλεν ανασήκωσε τους ώμους. «Έφυγε;»

«Και η Άνμα;»

«Την πήρε μαζί του, ίσως...»

«Δηλαδή, όλως τυχαίως, μπήκε ένα τέρας εδώ μέσα, σκότωσε μία μάγισσα, κι απήγαγε άλλη μία. Γιατί να μη σκοτώσει, ή να απαγάγει, μια οποιαδήποτε από εμάς; Έπρεπε κι οι δύο να είναι μάγισσες;»

«Μπορεί οι μάγισσες να έχουν πιο γλυκιά γεύση...»

«Πολύ αστείο...» μόρφασε η Ιωάννα. «Πάμε να βρούμε την Αθηνά, λέω εγώ. Νίκη, έλα μαζί μας.»

8.

Γιατί αργείτε; Δεν έχετε καταλάβει ότι λείπω; Πότε θα το καταλάβετε; Ηλίθιες!

Κρυνώνω, κι αυτά τα πουλιά πετάνε συνέχεια από πάνω μου. Κάποιο θα κατεβεί και θα με δαγκώσει· θα μου βγάλει τα μάτια... αν δεν παγώσω πρώτα.

Η Ραμίνα στον κόσμο της θα είναι χαμένη, ως συνήθως· δε θα έχει πάρει είδηση τίποτα. Και η Φίρκα... η καημένη η Φίρκα. Είναι ζωντανή; Αλλά, ακόμα κι αν είναι ζωντανή, θα μπορεί να μιλήσει μετά απ'αυτό το δάγκωμα;

Οι υπόλοιπες, όμως, τι κάνουν;

Ω θεοί! νάτο πάλι, έρχεται...!

9.

Η Αθηνά βρισκόταν στο βαγόνι του φόνου και κοίταζε τριγύρω. Άκουσε την Ιωάννα, την Έλεν, και τη Νίκη να μπαίνουν και στράφηκε.

«Δε σε τρομάξαμε...» της είπε η πρώτη.

«Όχι, καθόλου,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Βρήκες τίποτα;» ρώτησε η Έλεν.

«Όχι. Τώρα, σκεφτόμουν να ψάξω και το πτώμα...» Το βλέμμα της πήγε στη νεκρή μάγισσα. «Αλλά ήρθατε.»

«Αθηνά,» είπε η Ιωάννα, «η Νίκη σε είδε να έρχεσαι από το βαγόνι του φόνου, λίγο πριν σκοτωθεί η Φίρκα'ταρ.»

«Δεν τη σκότωσα εγώ!» πετάχτηκε, αμέσως, η Αθηνά. «Γιατί να τη σκοτώσω; Κι άμα κάποια σας είπε ότι με κοίταζε περίεργα, μην... δηλαδή, ναι, με κοίταζε περίεργα, αλλά εγώ, και πάλι... αυτό δεν είναι λόγος—»

«Στάσου, Αθηνά,» τη διέκοψε η Ιωάννα, υψώνοντας το χέρι. «Ποια σε κοίταζε περίεργα; Η Φίρκα'ταρ;»

Η μαυρόδερμη, πορφυρομάλλα γυναίκα ένευσε. «Ναι. Αλλά, γιατί να τη σκοτώσω; Γι'αυτό; Δε σκοτώνω ανθρώπους επειδή με κοιτάνε περίεργα.»

«Εντάξει, σε πιστεύουμε,» είπε η Ιωάννα. «Καμία μας δε σε κατηγορήσε για τίποτα. Πώς ακριβώς, όμως, σε κοιτούσε 'περίεργα';»

Η Αθηνά σήκωσε, αμήχανα, τα χέρια. «Τι να σου πω, ρε συ; Ήταν... αλλόκοτο το βλέμμα της. Σα να με ήξερε... αλλά αποκλείεται να με ήξερε. Έτσι νομίζω· γιατί δε θυμάμαι, βέβαια... δε θυμάμαι τίποτα. Όμως με έβλεπε, κάπως... χμμ... *ερευνητικά*, σαν να περίμενε κάτι από μένα.»

Η Ιωάννα θυμήθηκε ότι και η Ραμίνα'ταρ είχε κοιτάζει «περίεργα» την Αθηνά, όταν έβγαινε από το βαγόνι-ατελιέ της. *Τι συμβαίνει με τις μάγισσες, γενικά; αναρωτήθηκε. Κάτι μας κρύβουν, οι διαολεμένες· δε μου το βγάζεις απ'το μυαλό!*

Έγλειψε τα χείλη, και ζήτησε από την Έλεν άλλο ένα τσιγάρο, το οποίο εκείνη της έδωσε. Η Ιωάννα το άναψε και ρώτησε την Αθηνά: «Είχες περάσει από τούτο το βαγόνι, πριν από το φόνο; Πρόσεξε, δε σε κατηγορώ. Εξάλλου, δε νομίζω ότι θα μπορούσες να κάνεις αυτό το πράγμα στο λαιμό της,» έδειξε τη Φίρκα'ταρ. «Αυτό, αναμφίβολα, το έκανε κάτι με πολύ μυτερά δόντια· κάτι *ζωώδες*.»

«Θα σου πω τι ξέρω,» αποκρίθηκε η Αθηνά. «Ναι, πέρασα από το βαγόνι προτού γίνει ο φόνος. Ή, μάλλον, δεν πέρασα. Εδώ κοιμάμαι, όπως θα μπορεί να σε διαβεβαιώσει και η Νίκη» —η Νίκη ένευσε, λέγοντας «Έτσι είναι», «και είχα μόλις σηκωθεί, για να κάνω μια βόλτα, όταν η Φίρκα'ταρ μπήκε. Με κοίταξε, ξανά, με το γνωστό

βλέμμα, και τα μάτια της... δεν ξέρω πώς αλλιώς να το πω, Ιωάννα – έλαμψαν, σαν να κατάλαβε, επιτέλους, εκείνο που ήθελε. Σου λέω αλήθεια· αυτή την εντύπωση μού έδωσε· δεν είμαι τρελή!»

«Συνέχισε,» την προέτρεψε η Ιωάννα, καπνίζοντας.

«Τέλος πάντων, φρίκαρα από αυτό το πράγμα και, χωρίς να της πω τίποτα, στράφηκα κι άρχισα να φεύγω. Προτού φύγω, είδα την Άνμα'ταρ να μπαίνει στο βαγόνι—»

«Τι!» έκανε η Ιωάννα. «Είδες την Άνμα'ταρ; Και γιατί τόση ώρα δεν έλεγες τίποτα;»

«Γιατί... απλά... δεν είχε σημασία. Είχε;»

«Φοβόσουν ότι θα σε κατηγορούσαν για το φόνο,» είπε η Έλεν.

«Και αυτό,» παραδέχτηκε η Αθηνά.

«Τι έγινε μετά;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Δεν έχω ιδέα· εγώ έφυγα...»

«Ιωάννα...» είπε η Έλεν, «σκέφτεσαι αυτό που σκέφτομαι; Είναι τρελό, είναι τελείως ανισόρροπο και παλαβό, αλλά...»

«Πιστεύεις ότι η Άνμα σκότωσε τη Φίρκα;»

«Δεν είναι μια πιθανότητα;»

«Είναι,» παραδέχτηκε η Ιωάννα. «Αλλά ακόμα και η Άνμα δεν έχει δόντια που να μπορούν να κάνουν τέτοιο τραύμα στο λαιμό.» Κοίταξε, πάλι, τη νεκρή.

«Είναι, όμως, μάγισσα...»

«Και λοιπόν;»

Η Έλεν ανασήκωσε τους ώμους.

Η Ιωάννα έσβησε, σιωπηλά, το τσιγάρο της σ'ένα σταχτοδοχείο.

«Τι γίνεται, τώρα;» ρώτησε η Νίκη.

«Δε μου λες, ποιες άλλες μένουν σε τούτο το βαγόνι;» θέλησε να μάθει η Ιωάννα.

«Εκτός από εμένα και την Αθηνά, μένει η Φοία –η οποία έπαιζε μαζί μου σκάκι, την ώρα του φόνου– και η Τζαρντίν.»

«Ναι... Και πού ήταν η Τζαρντίν όταν σκοτώθηκε η Φίρκα'ταρ;»

«Νομίζω ότι κοιμόταν,» είπε η Αθηνά, διστακτικά, «και ξύπνησε μετά, από τη φασαρία.»

10.

«Τζαρντίν!» φώναξε η Έλεν, γνέφοντας στη γαλανόδερμη, πρασινομάλλα γυναίκα να πλησιάσει.

Εκείνη υπάκουσε, διασχίζοντας τον μικρό διάδρομο με τα πλαστικά τοιχώματα, για να φτάσει στο βαγόνι των τεσσάρων γυναικών και να σταματήσει μπροστά τους. «Τι είναι;» ρώτησε.

«Αν δεν κάνω λάθος, την ώρα του φόνου κοιμόσουν,» της είπε η Ιωάννα. «Σωστά;»

«Απόλυτα.»

«Στο ίδιο βαγόνι όπου η Φίρκα'ταρ σκοτώθηκε. Εξακολουθώ να είμαι σωστή;»

«Ναι.»

«Δεν άκουσες τίποτα; Δεν είδες τίποτα;»

«Όχι,» είπε η Τζαρντίν. «Ξύπνησα όταν έγινε μια σχετική φασαρία. Κάτι σα μούγκρισμα. Όταν, όμως, άνοιξα τα μάτια και ανασηκώθηκα πάνω στο στρώμα μου, το μόνο που είδα ήταν η νεκρή μάγισσα... κι επίσης, νομίζω ότι πρόσεξα κάποια να φεύγει, βιαστικά.»

«Από ποια έξοδο;» ρώτησε η Ιωάννα, αμέσως. «Από αυτή προς το κεντρικό βαγόνι ή από την άλλη;»

«Προς το κεντρικό βαγόνι.»

Η Ιωάννα στράφηκε στη Νίκη. «Εσύ έπαιζες σκάκι από την άλλη μεριά, έτσι;»

Εκείνη ένευσε.

Άρα, σκέφτηκε η Ιωάννα, η Τζαρντίν αποκλείεται να είδε την Αθηνά να φεύγει. Επομένως... «Νομίζεις ότι μπορεί να ήταν η Άνμα'ταρ;»

«Δεν ξέρω,» απάντησε η γαλανόδερμη. «Δεν πρόλαβα να διακρίνω.»

«Εν ολίγοις,» συμπέρανε η Έλεν, ανάβοντας τσιγάρο, «ο φονιάς μπήκε στο βαγόνι, ενώ κοιμόσουν, σκότωσε τη Φίρκα'ταρ, και δεν αντιλήφτηκες το παραμικρό...»

«Ακριβώς.»

«Θα πρέπει να τη δολοφόνησε πολύ γρήγορα,» είπε η Νίκη.

«Τι διάολο θα μπορούσε να σκοτώσει μια μάγισσα τόσο γρήγορα;...» αναρωτήθηκε η Ιωάννα, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος.

«Τι διαφορά έχει μια μάγισσα από οποιαδήποτε άλλη γυναίκα;» έθεσε το ερώτημα η Τζαρντίν. «Άμα της κόψεις το λαιμό, πεθαίνει το ίδιο γρήγορα.»

«Δεν έχεις άδικο,» είπε η Έλεν, ρουφώντας καπνό.

«Ας συνεχίσουμε την αναζήτηση,» πρότεινε η Ιωάννα. «Όλο και κάτι θα βρούμε.» Και κατευθύνθηκε προς το βαγόνι του φόνου. Οι άλλες την ακολούθησαν.

«Κάτι έχεις στο μυαλό σου...» παρατήρησε η Έλεν, πηγαίνοντας πλάι της και μιλώντας χαμηλόφωνα.

«Τίποτα το σπουδαίο. Απλά, νομίζω ότι είναι ώρα να ψάξουμε το πτώμα.»

«Καλά λες.»

Όταν έφτασαν στο βαγόνι του φόνου, είδαν ότι τις είχαν προλάβει η πορφυρόδερμη Νικίτα ήταν γονατισμένη στο ένα γόνατο και ψαχούλευε τη νεκρή.

«Τίποτα ενδιαφέρον;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Όχι,» είπε η Νικίτα, καθώς ορθωνόταν. «Εκτός από το γεγονός ότι έχει γρατσουνιές στους ώμους της. Δες και μόνη σου.»

Η Ιωάννα γονάτισε και παραμέρισε το φόρεμα από τους ώμους της Φίρκα'ταρ. «Ο φονιάς πρέπει να την κρατούσε γερά...» Μετά, το βλέμμα της έπεσε παραδίπλα, σε μερικές κοντές τρίχες, δεξιά της νεκρής μάγισσας, οι οποίες έμοιαζαν να έχουν ξεφύγει απ'το μισάνοιχτο χέρι της. Η Φίρκα'ταρ είχε αρπάξει το κεφάλι του δολοφόνου της, καθώς εκείνος τη δάγκωνε!

Η Ιωάννα σήκωσε τις τρίχες και είδε ότι το χρώμα τους ήταν πράσινο. *Κοντές, πράσινες τρίχες...*

Τις έκλεισε μέσα στη γροθιά της και ορθώθηκε. Ατένισε τη γαλανόδερμη, πρασινομάλλα, κοντοκουρεμένη Τζαρντίν. Εκείνη συνάντησε το βλέμμα της, χωρίς να δειλιάσει. Η Ιωάννα κοίταξε το

στόμα της, το οποίο, τώρα, ήταν κλειστό... τα δόντια της, όμως, δεν μπορεί να ήταν μυτερά· *αν ήταν, δε θα το είχα προσέξει όταν μιλούσε; Ας υποθέσουμε, ωστόσο, ότι εκείνη σκότωσε τη Φίρκα 'ταρ. Τότε, μετά το φόνο, θα είχε μπόλικο αίμα στα χείλη της και στο πρόσωπό της... και πού θα σκουπίστηκε; Δεν υπήρχε χρόνος· η Νίκη ήρθε σχεδόν αμέσως.*

«Τι είναι, Ιωάννα;» ρώτησε η Έλεν. «Κατάλαβες κάτι που δεν καταλάβαμε;»

«Πού κοιμάται η Τζαρντίν;» είπε η Ιωάννα στη Νίκη.

«Εκεί,» έδειξε, ενστικτωδώς, εκείνη. «Γιατί;»

Η Ιωάννα ζύγωσε το κρεβάτι—

«*Ιωάννα!*» φώναξε η Νίκη, δείχνοντας, τώρα, από την άλλη μεριά.

Η Ιωάννα στράφηκε, πάραυτα, και είδε τη Τζαρντίν να χιμά στην πλάτη της Αθηνάς. Εκείνη ούρλιαξε, καθώς μακριά νύχια μπήγονταν στους ώμους της και μυτερά δόντια πήγαιναν για το λαιμό της.

Η Έλεν έμοιαζε να έχει κοκαλώσει στη θέση της, όπως και η Νίκη, αλλά η Νικίτα έδρασε χωρίς καθυστέρηση: Άρπαξε, και με τα δύο χέρια, την Αθηνά από τον πήχη και την τράβηξε μακριά από το τέρας, σωριάζοντάς την στο πάτωμα και σώζοντάς της τη ζωή.

Η Τζαρντίν γρύλισε, και όλες είδαν ότι δεν ήταν, πλέον, η ίδια Τζαρντίν. Είχε... *μεταλλαχτεί* σε κάτι αποτρόπαιο. Τα μάτια της είχαν στενέψει και τραβηχτεί προς τις πλευρές του προσώπου της, τα δόντια της είχαν μεγαλώσει τόσο που δεν επέτρεπαν στο στόμα της να κλείσει κανονικά, τα νύχια της είχαν γίνει γαμψά κι επικίνδυνα, και το σώμα της είχε λυγίσει, σχηματίζοντας μια αφύσικη οξεία γωνία.

Η Ιωάννα ύψωσε το τουφέκι της και έριξε στο τερατούργημα, βρίσκοντάς το στο κεφάλι. Η Τζαρντίν εκτοξεύτηκε όπισθεν, κοπανώντας πάνω στην πόρτα του βαγονιού. Το μισό της πρόσωπο είχε ανατιναχτεί, αλλά πουθενά δεν είχε πεταχτεί αίμα, παρά μονάχα ένα ακατονόμαστο, παχύρρευστο υγρό, σαν διαφανή λάσπη. Στο χτυπημένο σημείο, η γαλανή της σάρκα είχε εξαφανιστεί κι από κάτω φαινόταν ρευστό ασήμι, που άρχιζε να αναπλάθει το μισοκατεστραμμένο της κεφάλι.

«Δεν μπορείτε να με σκοτώσετε, φόνισσες!» έκρωξε το πλάσμα, ορμώντας στον κοντινότερό του στόχο: την Έλεν, η οποία προσπάθησε να γρονθοκοπήσει την Τζαρντίν, αλλά εκείνη απέφυγε εύκολα το χτύπημα και έμπηξε τα νύχια του δεξιού της χεριού στο λαιμό της αντιπάλου της.

«Όχι!» ούρλιαξε η Ιωάννα, και έβαλε ξανά –πετυχαίνοντας το τέρας στα πλευρά– και ξανά –πετυχαίνοντάς το στον ώμο– και ξανά –πετυχαίνοντάς το στο στήθος– και ξανά –πετυχαίνοντάς το στο κεφάλι.

Η Τζαρντίν έκανε πίσω, με κάθε βολή, και, στο τέλος, σωριάστηκε. Το σώμα της, όμως, το οποίο έμοιαζε να έχει ανοίξει τρύπες παντού, αναδημιουργείτο πάλι. Το ασήμι έρρεε, για να επουλώσει τα τραύματα.

Η Έλεν είχε καταρρεύσει λίγο παραπέρα, αιμόφυρτη.

Η Νικίτα και η Νίκη είχαν ήδη βγάλει τα τουφέκια τους από τον ώμο και, τώρα, άρχισαν κι αυτές να ρίχνουν στο τέρας, που σφάδαζε στο πάτωμα, ουρλιάζοντας και εκτοξεύοντας κατάρες.

Η Ιωάννα συνέβαλε στην ομοβροντία.

Σύντομα, όμως, οι γεμιστήρες τους άδειασαν... και η Τζαρντίν εξακολουθούσε να είναι ζωντανή, αν και δε βρισκόταν σε κατάσταση να σηκωθεί όρθια. Το σώμα της είχε, κυριολεκτικά, γίνει κομμάτια, αλλά το ρευστό ασημί εξακολουθούσε να προσπαθεί να το αναδημιουργήσει.

«Τι σκατά είναι αυτό το πράμα;» γρύλισε η Νικίτα. «Από πού ήρθε;»

«Απο κεί όπου έχουμε έρθει όλες μας,» είπε η Νίκη.

«Αποκλείεται! Δεν είναι σαν κι εμάς.»

Η Ιωάννα γονάτισε δίπλα στην Έλεν, και είδε ότι ήταν ακόμα ζωντανή.

«...Ρίξτου... να...» άρχισε να λέει η τραυματισμένη γυναίκα, φτύνοντας αίμα.

«Σςς,» είπε η Ιωάννα, παραμερίζοντας τα μαύρα μαλλιά της Έλεν από το πρόσωπό της. «Φύλαξε τη δύναμή σου· θα σε σώσουμε.» Βήματα ακούγονταν από το διάδρομο· βοήθεια ερχόταν.

«Βιαστείτε!» φώναξε η Ιωάννα. «Βιαστείτε!»

Το πλάσμα που έφερε το όνομα Τζαρντίν ξανασηκωνόταν, και η Νικίτα κι η Νίκη, οι οποίες είχαν βάλει καινούργιους γεμιστήρες στα τουφέκια τους, άρχισαν, πάλι, να του ρίχνουν.

Μερικές άλλες γυναίκες –που κι αυτές, όπως όλες τους, κρατούσαν τουφέκια– μπήκαν στο βαγόνι.

«Πρέπει να βρούμε μια μονιμότερη λύση,» είπε η Νικίτα. «Ανοίξτε ένα παράθυρο και πετάξτε το έξω!»

«Όχι!» διαφώνησε η Ιωάννα. «Πρέπει να μάθουμε πού είναι η Άνμα'ταρ.»

Το πλάσμα γέλασε, καθώς ανέπλαθε το σώμα του. «*Δεν ξέρω πού είναι η καταραμένη σας μάγισσα!*» Η φωνή του έμοιαζε ρευστή, όπως το ασημί απ' το οποίο αποτελείτο το ίδιο. «*Αν ήξερα, θα ήταν τώρα νεκρή!*» Έχοντας αναπλάσει καλά το δεξί του χέρι, άρπαξε το δικό του τουφέκι από κάτω και το έστρεψε προς την Αθηνά. Αμέσως, η Νίκη και η Νικίτα γέμισαν το τερατούργημα με σφαίρες· ωστόσο, εκείνο έβαλε, αλλά αστόχησε την Αθηνά, η οποία είχε ήδη πεταχτεί στο πλάι.

Η Ιωάννα έκανε νόημα στις συνταξιδιώτισσές της που είχαν μόλις μπει στο βαγόνι να περιθάλψουν την Έλεν, και ρώτησε τη Τζαρντίν: «Ποιος διάολος σ' έστειλε εδώ; Από πού έρχεσαι; Και μη μου πεις ότι δε θυμάσαι, φρικιό!»

«*Θα έπρεπε κι εσύ να θυμάσαι, Μαύρη Δράκαινα...*» αποκρίθηκε η Τζαρντίν, «*και θα έπρεπε να μπορείς να φανταστείς ποια με έστειλε... Αλλά δεν μπορείς: κι εκεί είναι το ζητούμενο!*» γέλασε.

Η Ιωάννα έβαλε καινούργιο γεμιστήρα στο τουφέκι της. «Θα σε πυροβολούμε, μέχρι που να μας πεις!»

«*Άδικα θα χαλάσετε τις σφαίρες σας· δεν αισθάνομαι πόνο. Μπορώ να κάθομαι εδώ και να περιμένω να σας τελειώσουν όλα σας τα πυρομαχικά... και μετά, θα σας σκοτώσω ως την τελευταία!*»

«Πετάξτε το απ' το τρένο, το κέρατο!» επέμεινε η Νικίτα.

«*Χα! Προσπαθήστε!*» Η Τζαρντίν άρχισε να σηκώνεται, αναπλάθοντας το σώμα της πιο γρήγορα από πριν.

«Οι μάγισσες, όμως, σε κοιτάζουν παράξενα.»

«...Ναι,» παραδέχτηκε, διστακτικά, η Αθηνά.

Η Ιωάννα δάγκωσε το χείλος της, σκεπτική. Ύστερα, το βλέμμα της πήγε στην τραυματισμένη Έλεν και στις δύο γυναίκες που βρίσκονταν γονατισμένες εκατέρωθεν της... οι οποίες δεν έκαναν τίποτα· μονάχα την κοίταζαν, σαν αποσβολωμένες.

Ω όχι!... σκέφτηκε η Ιωάννα. Ω όχι!...

«Βοηθήστε τη!» είπε.

Η μία από τις δύο, που ονομαζόταν Σειρήνα και είχε γαλανό δέρμα και ξανθά μαλλιά, στράφηκε να την κοιτάξει. «Είναι νεκρή. Λυπάμαι...»

Η Ιωάννα πήρε μια βαθιά ανάσα. Μα τους θεούς! ήθελε κάποιος να πληρώσει γι' αυτό. Κάποιος να πληρώσει πολύ ακριβά! Ποιος είχε στείλει το τρισκατάρατο πλάσμα που έφερε το όνομα Τζαρντίν; Και γιατί με αποκάλεσε αυτό το τέρας «Μαύρη Δράκαινα»;

«Ας φωνάξει κάποια τη Ραμίνα'ταρ. Έχουμε πολλά να συζητήσουμε μαζί της.»

«Πηγαίνω εγώ,» προθυμοποιήθηκε η Νίκη, και έφυγε.

Επέστρεψε μαζί με τη μάγισσα, η οποία κοίταξε παραξενεμένη τα κατεστραμμένα πλαστικά τοιχώματα του διαδρόμου ανάμεσα στα βαγόνια, καθώς περνούσε με προσοχή, για να μη φύγει από το τρένο, παρασυρόμενη από τον αέρα. Το μεταφορικό μέσο διέσχισε, επί του παρόντος, μια καυτή έρημο, γεμάτη πέτρες και σαύρες με κόκκινο δέρμα και μαύρες βούλες· ορισμένες είχαν φτερά, άλλες κέρατα, και κάποιες και φτερά και κέρατα· το μέγεθός τους, όμως, ήταν μικρό, όχι πάνω από ένα μέτρο σε μήκος.

«Τι έγινε εδώ;» απαίτησε η Ραμίνα'ταρ.

Η Ιωάννα τής εξήγησε, κι αμέσως ρώτησε: «Τι ήταν αυτό το πλάσμα;»

Η μάγισσα κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω.»

Η Ιωάννα την αγριοκοίταξε.

«Μην αρχίσεις, πάλι, τα ίδια!»

«Εντάξει,» είπε η Ιωάννα. «Τι συμπέρασμα βγάζεις, λοιπόν, από την όλη κατάσταση;»

«Ας δούμε αν κατάλαβα καλά τι έγινε... Η Φίρκα'ταρ μπήκε στο βαγόνι την ώρα που η Αθηνά είχε σηκωθεί· είδε την Αθηνά και έπαθε ό,τι έπαθε· η Αθηνά τρόμαξε απ'το βλέμμα της και έφυγε, ενώ την ίδια στιγμή έμπαινε η Άνμα'ταρ. Η Τζαρντίν, εν τω μεταξύ, έκανε πως κοιμόταν, αλλά, μόλις η Αθηνά βγήκε απ'το βαγόνι, χίμησε στη Φίρκα, με υπεράνθρωπη δύναμη και ταχύτητα, δαγκώνοντάς τη στο λαιμό και σκοτώνοντάς τη. Η Άνμα φοβήθηκε ότι εκείνη θα ήταν το επόμενο θύμα, έτσι έτρεξε—»

«—και, μάλλον, βγήκε από εκεί,» είπε η Ιωάννα, κοιτάζοντας την έξοδο που οδηγούσε προς το κεντρικό βαγόνι —την κατεστραμμένη πόρτα από την οποία είχε μόλις μπει η Ραμίνα'ταρ. «Γιατί, αν έβγαινε απ'την άλλη, η Νίκη και η Φοία που έπαιζαν σκάκι, θα την είχαν δει ή θα την είχαν ακούσει· ή η Αθηνά θα την είχε δει ή ακούσει.»

«Το πρόβλημα, Ιωάννα, είναι ότι καμία δεν είδε την Άνμα'ταρ ούτε από την άλλη μεριά,» τόνισε η Νικίτα.

«Εκεί ήθελα να καταλήξω. Και ρωτάω, λοιπόν: Αν η Άνμα'ταρ δεν πήγε ούτε απο δώ ούτε απο κεί, τότε πού μπορεί να πήγε, Ραμίνα;»

Η μάγισσα σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, συνοφρυωμένη. «Υποθέτω ότι είχε τρομάξει πολύ, και ήθελε οπωσδήποτε να ξεφύγει· και, μάλλον, φοβόταν πως, αν έτρεχε ευθεία, το τέρας θα την προλάβαινε και θα την κομματίαζε. Έτσι... Υπάρχει ένα ξόρκι, Ιωάννα, το Ξόρκι Ελαστικής Διαπερατότητας: μέσω αυτού, μπορεί κανείς να περάσει μέσα από τοιχώματα μικρού πάχους και σκληρότητας· αν, δε, το τοίχωμα είναι και ελαστικό, τότε το ξόρκι γίνεται ακόμα ευκολότερα—»

«Θες να πεις ότι η Άνμα βγήκε στο διάδρομο και πέρασε μέσα απ'το ελαστικό τοίχωμα;» εξεπλάγη η Ιωάννα.

«Ναι.»

«Τότε, είναι κι αυτή νεκρή!»

«Δε νομίζω ότι θα σκότωνε τον εαυτό της· δεν είναι ανόητη.»

«Μα—»

«Πρέπει να σκαρφάλωσε πάνω στο βαγόνι,» είπε η Ραμίνα'ταρ, «από την έξω μεριά.»

Οι γυναίκες αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Καμία δεν το έχει κάνει, ποτέ,» είπε η Φοία.

«Καμία δεν είχε κινδυνέψει τόσο πολύ,» αποκρίθηκε η Ραμίνα.

Η Ιωάννα πήγε στον διάδρομο ανάμεσα στα βαγόνια και, κρατώντας γερά το πλαίσιο της κατεστραμμένης πόρτας, λύγισε το λαιμό της και κοίταξε επάνω. «Θα ανεβώ, να ρίξω μια ματιά,» δήλωσε. Και, μην περιμένοντας απάντηση, πιάστηκε από τις προεξοχές και σκαρφάλωσε, δίχως δυσκολία.

Στην οροφή του βαγονιού είδε την Άνμα'ταρ, μπρούμυτα και γαντζωμένη. Ωστόσο, δεν κουνιόταν, και το σώμα της κάλυπτε κάποιου είδους υγρό, το οποίο γυάλιζε στις ακτίνες του καυτού ήλιου.

«Εδώ είναι!» φώναξε η Ιωάννα στις άλλες. «Αλλά... κάτι τής έχει συμβεί. Ραμίνα! Έλα επάνω!»

Η μάγισσα βγήκε από το βαγόνι και κοίταξε την Ιωάννα, κρατώντας γερά το πλαίσιο της πόρτας. Φοβόταν τα ύψη, και δεν της άρεσε καθόλου τούτο.

«Ανέβα! Θα σε βοηθήσω.»

Η Ραμίνα'ταρ πιάστηκε από τις προεξοχές, και η Ιωάννα τη γράπωσε απ'τον αριστερό καρπό, για να την τραβήξει. Σύντομα, η μάγισσα ήταν επάνω και κοίταζε, παραξενεμένη, την Άνμα'ταρ.

«Τι έχει,» ρώτησε η Ιωάννα.

«Ας πλησιάσουμε.»

Πλησίασαν, στα τέσσερα, γιατί, με τον αέρα που δημιουργούσε το τρένο καθώς έτρεχε, ήταν επικίνδυνο κανείς να βαδίζει όρθιος στην οροφή των βαγονιών του.

«Κάτι πρέπει να τη χτύπησε,» είπε η Ραμίνα, όταν έφτασαν κοντά στην Άνμα'ταρ. «Κάποιο πλάσμα.»

«Είναι επικίνδυνο το υγρό; Κάνει να την αγγίζουμε;»

«Δεν ξέρω· αλλά δε χρειάζεται να μάθουμε. Θα το εξαερώσω. Κράτα με, μόνο· μη μ'αφήσεις να πέσω, όσο κάνω το ξόρκι.»

«Μην ανησυχείς.»

Η Ραμίνα'ταρ ύψωσε το ένα της χέρι πάνω απ'το ακίνητο σώμα της Άνμα'ταρ, και μουρμούρισε μερικά λόγια που η Ιωάννα δεν

καταλάβαινε, αλλά, καθώς η μάγισσα τα άρθρωνε, το υγρό εξατμιζόταν· και, όταν αρκετή ποσότητα από αυτό είχε εξαερωθεί, η Άνμα άρχισε να τρέμει, βγάζοντας πνιχτούς, λαρυγγώδεις ήχους.

«Τι αισθάνεσαι;» τη ρώτησε η Ιωάννα. «Τι σου συμβαίνει;»

Εκείνη προσπάθησε ν'απαντήσει, μα δεν τα κατάφερε· τα δόντια της χτυπούσαν, σαν κάποιος να την είχε θάψει στο χιόνι.

«Εξατμίστηκε όλο,» είπε η Ραμίνα, ξεφυσώντας. «Πάρτη, να την πάμε κάτω.»

«Πρέπει να με βοηθήσεις.»

«Να σε πάρουν οι αντίθεοι, Ιωάννα! Ζαλίζομαι εδώ πάνω.»

«Δε θάναι δύσκολο,» είπε εκείνη, πιάνοντας την Άνμα'ταρ από τη δεξιά κνήμη. «Πιάστην απ'την άλλη, ν'αρχίσουμε να την τραβάμε.»

Η Ραμίνα υπάκουσε, και ξεκίνησαν να σέρνουν την τρεμάμενη μάγισσα προς την άκρη του βαγονιού.

Όταν έφτασαν εκεί, η Ιωάννα κοίταξε κάτω και είδε τη Νικίτα να την κοιτάζει.

«Θα την κατεβάσουμε αργά. Πρόσεχε να μη σου πέσει.»

«'Ντάξει,» αποκρίθηκε η πορφυρόδερμη γυναίκα.

Η Ιωάννα και η Ραμίνα'ταρ κατέβασαν, με κάθε επιφύλαξη, την Άνμα'ταρ, η οποία κλαψούριζε και έτρεμε. Η Νικίτα την έπιασε από τη μέση και την τράβηξε στο εσωτερικό του βαγονιού.

«Εσύ πρώτη,» είπε, μετά, η Ραμίνα στην Ιωάννα.

Εκείνη κατέβηκε.

«Περίμενε!» της φώναξε η μάγισσα, προτού μπει στο βαγόνι. «Μη φεύγεις!»

Η Ιωάννα υπάκουσε, και βοήθησε τη Ραμίνα'ταρ να κατεβεί.

Όταν, τελικά, μπήκαν στο βαγόνι, οι άλλες γυναίκες είχαν ήδη γδύσει την Άνμα'ταρ και, εκείνη τη στιγμή, την τύλιγαν σε μια κουβέρτα.

«Είναι ξεπαγιασμένη!» είπε η Νικίτα στην Ιωάννα.

«Πράγμα το οποίο είναι περίεργο, αν σκεφτείτε ότι διασχίζουμε μια έρημο,» τόνισε η Φοία.

«Αφήστε τη να ηρεμήσει,» είπε η Ιωάννα. «Δώστε της κάνα ζεστό να πει.»

Η Ανταρλίδα ένευσε και πήγε να ετοιμάσει καφέ.

«Αθηνά, έλα κοντά,» ζήτησε η Ιωάννα. «Μην κρύβεσαι εκεί, στη γωνία του βαγονιού.»

Η κατάμαυρη γυναίκα ζύγωσε.

«Ραμίνα,» είπε η Ιωάννα. «Τι νιώθ-;» Σταμάτησε, απότομα, τα λόγια της, γιατί είδε πως το βλέμμα της μάγισσας είχε γίνει απλανές, σαν να κοιτούσε κάπου όπου καμια τους δεν μπορούσε να κοιτάξει: σε κάποιον κρυφό κόσμο, πέρα απ' το τρένο, πέρα απ' την έρημο, πέρα απ' τον μακρινότερο ορίζοντα.

Ύστερα, η Ραμίνα'ταρ έπιασε το κεφάλι της και με τα δύο χέρια, κι έκανε μερικά βήματα όπισθεν.

«Ραμίνα!» Η Ιωάννα άγγιξε ώμους της μάγισσας.

Εκείνη ύψωσε το βλέμμα της, για να την αντικρίσει καταπρόσωπο. Βλεφάρισε. Δεν κοιτούσε σ'εκείνο το απόκοσμο, μακρινό μέρος, πλέον. «Είδα...» ψέλλισε. «Κατάλαβα... Τώρα, ξέρω...! Περίπου, ξέρω...»

«Τι ξέρεις;» ρώτησε η Ιωάννα. «Πες μας!»

«Αθηνά,» είπε η Ραμίνα. «Βγάλε τα ρούχα σου και δείξε μας την πλάτη σου.»

Εκείνης τα μάτια γούρλωσαν, και ατένισε τη μάγισσα τρομοκρατημένη.

«Κάντο!» πρόσταξε η Ραμίνα'ταρ. «Τώρα!»

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε η Ιωάννα, έτοιμη να αρχίσει, πάλι, τσακωμό με τη μάγισσα.

«Έχει κάτι στην πλάτη της,» εξήγησε η Ραμίνα. «Και πρέπει να το δω. Είναι μια συσκευή, κάτω απ' το δέρμα της.»

Η Ιωάννα στράφηκε στην Αθηνά. «Κάντο,» της είπε, μαλακά.

Εκείνη ξεροκατάπτε και τους γύρισε τα νώτα, ξεκουμπώνοντας τη μπλούζα της και βγάζοντάς την. Στη δεξιά μεριά της πλάτη της υπήρχε ένα ανάγλυφο: ένα S, που έμοιαζε με φίδι και είχε μια χοντρή βούλα σε καθένα από τα δυο του πέρατα.

«Μην κουνιέσαι,» ζήτησε η Ραμίνα'ταρ, και το άγγιξε. «Τι νιώθεις;»

«Ότι με ακουμπάς.»

«Μόνο αυτό; Μόνο ότι σε ακουμπάω;»

«Ναι.»

«Έχεις μια συσκευή μηνυμάτων κάτω απ' την επιδερμίδα σου,» την πληροφόρησε η Ραμίνα'ταρ. «Δεν ξέρω ποιος την έβαλε εκεί, αλλά ξέρω ότι, σίγουρα, αυτός που την έβαλε ήθελε εμείς –οι μάγισσες– να την αντιληφτούμε... και να θυμηθούμε, και μετά, να την ενεργοποιήσουμε–»

«Να θυμηθείτε τι;» πετάχτηκε η Ιωάννα, ενώ όλες οι γυναίκες είχαν την προσοχή τους στραμμένη στη Ραμίνα'ταρ.

«Ποιες είμαστε,» αποκρίθηκε η μάγισσα, «και πώς βρεθήκαμε στο τρένο.»

12.

«Δε θα σας πω, όμως, ακόμα,» συνέχισε η Ραμίνα'ταρ, καθώς οι άλλες την κοίταζαν χάσκοντας. «Πρέπει, πρώτα, να βγάλουμε τη συσκευή από την Αθηνά, το οποίο δε θα είναι δύσκολο. Βρίσκεται σε τέτοιο σημείο που μπορεί να αφαιρεθεί με μια απλή εγχείρηση. Φέρτε μου μόνο λίγο αναισθητικό, για να κάνω μια τοπική αναισθησία, και ένα νυστέρι.»

«Είναι αναγκαία όλ' αυτά;» ρώτησε η Αθηνά.

«Φοβάμαι πως ναι.»

«Αν είναι για το καλό της επιστήμης...» αναποδογύρισε τα μάτια η Αθηνά.

«Ραμίνα, πες μας, τουλάχιστον, γιατί ήταν εδώ η Τζαρντίν,» ζήτησε η Ιωάννα.

«Αυτό δεν το ξέρω, αλλά το υποπτεύομαι.»

«Τι υποπτεύεσαι;»

«Υποπτεύομαι ποια την έστειλε, προκειμένου να μη θυμηθούμε.»

«Τι εννοείς;»

«Αποστολή της Τζαρντίν, απ' ό,τι καταλαβαίνω, ήταν να σκοτώσει την Αθηνά,» είπε η μάγισσα, «και περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να διαπράξει το φόνο: κάποια στιγμή που δε θα καταλαβαίναμε

ότι εκείνη ήταν που τη δολοφόνησε· ή ίσως να ήθελε να το κάνει να φανεί σαν ατύχημα—»

«Εμένα, πάντως, η Τζαρντίν δε μου φάνηκε τόσο διακριτική,» σχολίασε η Νίκη.

«Αναγκάστηκε να γίνει... αδιάκριτη,» εξήγησε η Ραμίνα'ταρ, «γιατί είδε ότι η Φίρκα, συναντώντας την Αθηνά, θυμήθηκε. Επομένως, της έμενε μόνο μία επιλογή: έπρεπε να σκοτώσει τη Φίρκα, προτού μας ειδοποιήσει όλες.»

«Αχά...» είπε η Ιωάννα. «Μια ερώτηση, μάγισσα: Γιατί, όταν είδες πριν την Αθηνά, δε θυμήθηκες τίποτα;»

«Δεν είναι βέβαιο ότι κάποια από εμάς θα θυμηθεί με το πού θα την κοιτάξει. Εκπέμπονται επικοινωνιακά κύματα από επάνω της: πρέπει να τους δώσεις σημασία, προκειμένου να καταλάβεις τι θέλουν να σου μεταβιβάσουν.»

«Και τι σου μεταβίβασαν εσένα, Ραμίνα;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Είναι πάρα πολλά αυτά που πρέπει να σας πω. Όταν βγάλουμε τη συσκευή από το δέρμα της Αθηνάς, θα μπορέσουμε να την ενεργοποιήσουμε, και θα θυμηθείτε κι εσείς.

»Αθηνά. Ξάπλωσε, μπρούμυτα.»

Εκείνη υπάκουσε, καθώς η Νικίτα έφερνε στη Ραμίνα'ταρ το αναισθητικό και το νυστέρι. Η μάγισσα κάθισε δίπλα στη μαυρόδερμη, πορφυρομάλλα γυναίκα και έπιασε δουλειά. Η εγχείρηση ήταν σύντομη και εύκολη, και, όταν τελείωσε, η Ραμίνα'ταρ βαστούσε ένα λαμπυρίζον κομμάτι μετάλλου ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρα του δεξιού της χεριού.

«Πάμε στο κεντρικό βαγόνι,» είπε. «Όλες. Αφήστε την Άνμα εδώ· δεν υπάρχει κίνδυνος γι' αυτήν, τώρα.»

13.

Οι γυναίκες συγκεντρώθηκαν στο κεντρικό βαγόνι, και η Ραμίνα'ταρ είπε στις υπόλοιπες μάγισσες τι είχε συμβεί. Έπειτα, πέταξε τη μεταλλική επικοινωνιακή συσκευή πάνω από τον διάπυρο λάκκο,

αλλά αυτή δεν έπεσε μέσα, παρά αιωρήθηκε, λουσιμένη στην πράσινη ακτινοβολία... και ενεργοποιήθηκε.

Οι αναμνήσεις γέμισαν τα κεφάλια των γυναικών του τρένου, σαν ένας ξαφνικός χειμάρρος. Το φράγμα που υπήρχε στο νου τους θρυμματίστηκε, και ήταν λες και δεν είχε υπάρξει ποτέ.

Οι γυναίκες ήταν φόνισσες, μέλη του επίλεκτου τάγματος θηλέων *Μαύρες Δράκαινες*. Τα όπλα που χρησιμοποιούσαν ήταν το τουφέκι και το ξιφίδιο, και βρίσκονταν στην υπηρεσία της Παντοκράτειρας... μέχρι που την είχαν προδώσει ή δυσανεστήσει, η καθεμιά τους με διαφορετικό τρόπο και για διαφορετικούς λόγους. Τότε, εκείνη τις είχε διώξει, έμμεσα, από το τάγμα, ξεγελώντας τες και στέλνοντάς τες εδώ, στο τρένο.

«Ποιος, όμως, έστειλε την Αθηνά;» θέλησε να μάθει η Ιωάννα.
«Αθηνά, ποιος σε-;»

«Χαίρετε, κυρίες.»

Η φωνή ήταν αντρική και είχε έρθει από τη μεριά της επικοινωνιακής συσκευής, γύρω από την οποία άρχισε να σχηματίζεται ένα ολόγραμμα.

«Γεια σου, Ιωάννα.» Το ολόγραμμα πήρε τη μορφή ενός ξανθού άντρα με μακριά μαλλιά και μούσι. Φορούσε χρυσαφένιο χιτώνα και φαρδιά, μαύρη ζώνη· στους ώμους του έπεφτε ένας πορφυρός μανδύας με περίτεχνα κεντήματα.

Η Ιωάννα τον θυμόταν. Τον ήξερε· και, μάλιστα, πολύ καλά. Ήταν ο τύπος που ονειρευόταν, κάπου-κάπου, εδώ μέσα. «Ανδρόνικε!»

Εκείνος χαμογέλασε –ένα χαμόγελο που ήταν μόνο για εκείνη. Ύστερα, είπε: «Τώρα, όλες, υποθέτω, έχετε βρει τη μνήμη σας· επομένως, θυμάστε ποιες είστε και πώς βρεθήκατε εδώ. Θα σας πω, λοιπόν, κάποια πράγματα που δεν ξέρετε. Αυτή τη στιγμή που σας μιλάω, η Παντοκράτειρα και ένας κλειστός κύκλος ευγενών μάς παρακολουθούν. Όταν σας έστειλε εδώ, το έκανε για δύο λόγους: πρώτον, για να σας αδρανοποιήσει, γιατί σας θεωρούσε επικίνδυνες· και, δεύτερον, για να πειραματιστεί μαζί σας και να διασκεδάσει. Το τρένο (το οποίο δεν είναι τρένο, ασφαλώς, όπως θα σας πουν οι μάγισσες ανάμεσά σας) διαγράφει έναν συγκεκριμένο κύκλο γύρω

Ο Ανδρόνικος γέλασε. «Το ξέρω. Ευτυχώς, δεν είμαι στο Παντοτινό Ανάκτορο, αλλά στη διάστασή μου, όπου έχει αρχίσει επανάσταση. Και σας χρειάζομαι, για να με βοηθήσετε.»

«Νομίζω ότι αυτή είναι μια πολύ καλή προσφορά εργασίας,» χαμογέλασε η Θάρφι'ταρ, και οι υπόλοιπες Μαύρες Δράκαινες κατένευσαν ή επιφώνησαν.

«Τι είναι το τρένο, όμως;» ρώτησε, πάλι, η Ιωάννα, επίμονη στις απορίες της, όπως πάντα.

«Το 'τρένο',» εξήγησε ο Ανδρόνικος, «δεν είναι τρένο. Είναι ένα Μεταβλητό Αυτοσυντηρούμενο Όχημα, το οποίο μπορεί να πάρει διάφορες μορφές. Το γεγονός ότι οι μάγισσες το εκλάμβαναν ως τρένο και δεν είχαν καταλάβει τις πραγματικές του ιδιότητες οφειλόταν, φυσικά, στη Μαγγανεία Ψευδούς Μνήμης που είχαν υποβληθεί.»

«Ας μεταβάλλουμε, λοιπόν, το όχημα σε κάτι πιο γρήγορο και ευκίνητο, τι λέτε;» πρότεινε η Ραμίνα'ταρ.

Οι μάγισσες ένευσαν, και άρχισαν να υφαίνουν, συγχρονισμένα, το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας. Οι γυναίκες αισθάνθηκαν το «τρένο» να σαλεύει από κάτω τους, σαν να ήταν φτιαγμένο από αεικίνητα ερπετά. Το δωμάτιο όπου βρίσκονταν άλλαξε· έγινε σαν καμπίνα πλοίου. Μονάχα ο διάπυρος λάκκος –το κέντρο ισχύος του οχήματος– έμεινε στην ίδια θέση.

«Πολύ καλή επιλογή,» είπε ο Ανδρόνικος, μειδιώντας.

Η Νικίτα άνοιξε την πόρτα και κοίταξε έξω. «Είμαστε πάνω σ'ένα ιπτάμενο καράβι!» αναφώνησε.

«Και τα πανιά είναι μόνο για ντεκόρ,» είπε η Ραμίνα'ταρ, κλείνοντας το μάτι.

«Βάζουμε πλώρη για τη διάστασή σας, Υψηλότητα!» δήλωσε η Θάρφι'ταρ, και το ιπτάμενο πλοίο έσχισε τους αιθέρες.